

IV Afphilda Högboving

Afphilda

Året adertonhundra, ja det var mittiötre
i kronans tjänst till Stockholm jag drog som nioårs
jag tog farväl af hemmet och sade till min vän
kanke du har en annan förr än vi ses igen.

Men Jungfrun grät och sade nej det skall aldrig ske
hu länge du än vill resa min aldra käraste
de orden kom från hjärtat från hennes unga bröst.
nej stanna du häls hemma och sjänk mig fröja och tröst

Jag reste dock så kom jag till Sveriges huvudstad
jag glömdo snart Afphilda jag lefde frisk och glad
Två månader förginga då skref jag henne till
i brefvet stod de orden jag här omtala vill

Idag Afphilda skrifver jag sista gång till dig
du söka må en annan och svigt glömma mig
jag här en vän har valt mig ty tiden var så lång
Derför farväl Afphilda farväl för sista gång

Afphilda Högboving

Åphilda fick snart brefvet och grät och skref att så
min vänn är det din mening hur skall det med mig gå
och kan du så mig glömma som tro mig svurit har
nej det får aldrig hända den sorg för bitter var

För jag har nu här hemma en liten son så rar
för hans skull vill jag bedja till dig oss huld kärlek
och skrif då snart tillbaka och gif mig hjerta ro
Och härmed vill jag sända mitt bref i hopp och tro

Jä läste detta brefvet för alla på kasären
korpraler artillerister som äro landets värn
jag sjo och skrat blott hörde sjelf var jag full af
jag gjorde sjo af brefvet Åphilda och dess son

Men en kamrat inför då som vid min sida stån
Det brefvet har den sorgsna vilt skrifvit med sin
och du för synd mot henne som trofast är mot dig
då kom en tår i ögat på honom och på mig

Jag satte mig att skrifva den samma dag ett svar
och sände det till henne som hon mig bedit har.

Mitt hårda hjärta vankar när jag skref dessa ord
Du får mig evigt glömma på denna verdens jord

Så hände sig en morgon förrän revejjen jödd
Då kom ett bref från hemmet Alfhilda din är död
Och du har största skulden att hon gick ur lifvet här
O grefligt har du syndat mot gud o mot din vänn

Det sägs när hon fick brefvet som var så fuloaf här
Då tog hon upp ur vaggan sin lile kära som
Sulög skogsbed ned åt insjön och der försvar hon plög
I går den 19 juli en vacker sommarrott.

Jag reste hem der fann man ett bref vid trädets fot
Jag detta jensid läste så snart jag tog det mot
I äldre sista raden hon skrifvit dessa ord
För din skull Alfrid döi jag som har mig glömt på jord

Att brefvet talat sanning det trodde knappast jag
dock sökte vi Alfhilda fönnan det var dag
Så gick jag genom skogen ned till en klippig strand
Der flöt två lik gud hjälpe mig jag drog dem upp på land

Än vilar hon i grafven med barnet på sin arm
Det slumrar likt i döden allt vid en moders barn
Men jag går genom världen min bekymmerfulla gång
Och härmed vill jag sluta min sorgeliga sång.

Mitt hem.

Mitt hem är så ringa men naggande godt,
Till trots, att min plänbok är tom,
Ännars så är jag så nöjd med min lott,
Som själfvaste präven i Rom,
Det lilla jag har, disponerar jag fritt, ty skrämen är min.

En hustru jag äger, och den som är snäll
Och fütig och glad ser hon ut,
Hon är ta mig katten från morgon till qvällen,
Ej påfång en enda minnet
Hon stöcker sin strumpa, hon syr på maskin,
och sänkar förblin

En pojkvask jag eger, så trind som ett klat,
Och rustar precis som han vill
Men jag vill ej hafva det minsta emör
Att ha ett par tre stycken till,
Men om jag får lefva ännu ett par år, så kanske jag får;

Jag minnes den dagen vi satte vårt bo,
Det var ju en sötebrödsdag,
Med två tomma händer stod gumman' ja. ja,
Med två tomma händer stod jag,
Men nu på vi hafva ett bo, inte sunt? och det som är grant

Långt borta i rummet der står en divan —
Min gumma hon kallar den så —
Men annars så är det en soffas af gran,
Brunmålade båd' under och på.
Fusen och gaslar ej stoppningar har men botten är bra ;;

Jag har ibland andra förträffliga ting
En säng akkurat gredelin,
Der gumman min hängt ett sparlakan omkring,

1
Jag tror af en gammal gardin,
Men hela tillställningen tar sig till slut häto angenäm ut.

Öt ur uppå väggen, från Dalom, jag har,
Som går själfva tiden förbi,
Mid sidan af den, hänger ramarne par,
Med kungen och drottningen i,
På golvet en matta af klutar och strå, att hålla sig på:

I köket der har jag en hylla så bred
Med två dussin koppor och fat;
Derunder två skåp, det ena för ved
Det andra inrättat för mat.

Men som för det mesta der händer ju så, avtomma de stå

En bord och två stolar jag har och dertill,
Ja äfven en spegel af glas,
Der kan jag betrakta mig om jag så vill
Såväl i profil som i fas

Och detta mår att disponerar jag fritt, ty skräms är
mår i:

Visa om, huruledes Jän Erssa i Tryggghust
skötte försvaret.

Jän Erssa, bonde, var stark och styfver i nacken,
och blef han sinter, han lätt slog fyra i bakken.
Men helst så ville han hålla fred med sin nästa
och så; att sämjän är bland Guds gåvor den bästa.

Hos sina pojkar han skäppte in dessa orden:
För människors arghet går ingen säker på jorden,
när fagra snacket på kalla tungan de föra,
kan lätt det hända, att räfven sitter bak örat.

Att sedan ormen smet genom häcken i Eden,
det har tyvärr på vår kära jord blifvit seden
att inte godvilligt andras råmärken akta —
och därför heter det: 'Du skall ägorna vakta'.

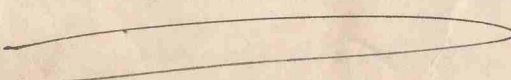
Den starka örnen, som byggt sitt näste i fjället,
och lilla svalan inunder taket på tjället,
de veta båda att sina nästen försvara —
det vore skam af en karl att fegare vara.

Så läs för ladan och gärda väl omkring hagen!
Den slikt fösummar, hans bästa ko kan bli tagen,
skjut bom för stugolär och säu en gårdvar vid porten,
Du kan ej veta, hvad folk som ströfvar i orten.

När så du värnar ditt hus, för fredad du vara,
ej ovär gärna vill sätta skinnöt i fara;
du säger maktigt: "Päck inte näsan åt knutor,
för annars smäller det, vid min själ, på minuten."

Men om din tröskel han likväl träder för nära
och det blir allvar, då skall ej tvekan du föra.
Jag Gud i hågen och nappa kärten i bragen,
det är din plikt och din rätt och sä, enligt lagen. 1)

Så lärde gubben; hans ord de lepra i minnet
hos dessa unga, som ärfde redliga sinnet.
Och än i dag - det kan trygg och heligt jag svära -
har ingen torts gått Jan Erssas pojkar för nära.

 L. E. Westin
författare

9
En gång i bredd med mig".

En gång i bredd med mig
prästen skall fråga dig,
om du vill hafva din
utvalda vänn.

Om du då sviker mig,
likmycket gör det mig,
nog får jag den igen,
som älskar mig.

Prästen tar boken fram,
spörjer oss hvar om ann,
sen tar han ringen af
rödaste guld.

Fätter den på din hand,
det är ett fättningsband;
då har du blifvit min
make så huld.

Folkvisa.

Dynamitdådet vid Delå kvarn.

På fridfullt lilla stugan låg strax invid Delå kvarn,
der hvilade med sorgfri häg en moder med fem barn.
Helt lugnt hon hade släckt sitt ljus,
och bedt gud skydda barn och hus.

Dock se der snög kring stugans knut, en skugga mörk en man,
ett fönster snabbt han trycker ut, o säg, hvad ämnar han.
Mor golvvet kastas något hårdt
och han som galen hastar bort.

Ej långt han hunnit förr'n ett dån ljud nejden vida om;
men han blott ler ett skrott af him ifrån hans läppar kom.
Fast jömmerrop och spillrors far
strax följde på den skarpa knall.

På afstånd qvar han stod och loy åt skri och jömmerrop;
ej ängest hop hans hjerta drog fast stugan störtar hop.
På hårdt som sten hans hjerta var
och dock - till barnen var han far.

I bröstet svartjukans demom sitt säte tagit har //
och Brussell hafver mistat tron på henne, som förr var
hans enda glädje, högeta skatt;
han drunknat i svartjukans natt.

De länge lefvat hop i frid och delat lyft och ledit;
de sträfvat hop i lifvets strid i möder och i sveit;
de troget vandrat hand i hand
fastän dem ej band kyrkans band.

Men se'n kom sorgens tunga da'r och tålmodet brast.
Han glömde sig, som man och far, och sjönk i synd och last;
och sänjan den tog plädsligt slut
och han af henne vistes ut.

Dä ströfva han kring mejd och bygd och isrävade kring
Han planlös dref, och flit och dygd blef honom okänt ting;
Så tungt och dystert blef hans sinn;
i hjertat hatet trängde in.

Fäll honom ledde dock hans steg i lördorn kom han dit,
I närheten han skaffa sig en laddning dynamit.

Med hat i bröst och mord i sin
han det i stugan kastat in.

Så gräsligt var den syn och svär, som mötte hjälpsom kom,
den ena gossen, full af sår det inte froppe fans om.
Och mor och syster äfven fick
begränsa förr'n natten gick.

Blott tre finns nu i lifvet kvar af moder och fem barn,
så gräsligt handla kan en far, som smärts i hatets garn,
när ängern kom den var för se'n
då mördaren var häktad se'n.

Hårt blir det straff som Brewell får för gerrungen så svär
och ängern pressar mängen tår till lifvets slut han när,
men hemiska minnet bever kvar
i bygden der han lefvat har.

Fittstugan den 27 Mars 1900. Alfred Fredriksson

13

Från hundraföreningens i Gnesta årsfest.
26 januari. 1900

En rolig visa nu en gång till
I vår förening jag diktar.
Den sjungas kan utaf hvem som vill,
Och ingen för henne pliktar.
Med politik jag mig ej befattar
Men har själv roligt, när andra skrattar
Att saljereit.

Etto trefligt möte vi ha i kväll
Hos Täderströms på hotellen.
Här hundrastyrrelse utmärkt snäll,
Den utsett just rätta ställen,
Här man behagar, här man här fästa.
Och ingen klagar här på sin nästa
För någonting.

Välkomna vänner båd kvins- och mans-,
Som klara papper kan visa.
Att en treåkrone i pungen fans.

De ska vårt värdfolk nog prisa,
Och ni ska glädja er hjärtligt själfrå
Med dans och lekar, och klockan elfva
får sexa med.

Var glada ungdom, tack för i fjol
För mycken glädje och gamman.
Musik är nu dock blott på fiol
Dä var det krigskonst alltsammans.
Och ganska ljudligt bastrumman dundra
Och roligt hade vi alla hundra
till Gusan dag.

Hotellens snygghet har bättreats på
Betydligt sen förra året,
Blott en vindkupa här fans det då,
Och i den klippite man häret.
Om ni nu tittar, så är det fyra;
Jüst för att hyrorna äro dyra
har man byggt på.

Dag Fredriksson

15
Ja än mer nytt kan ni se på här,
Om ned för trappan ni stiga.
Der har ni Erikssons präppär,
Som förestås af hans präga,
En liten vacker och stilig präker,
Som säljer blommor och krans och löken,
vindrufvor med.

Men och vid porten här utanför
Man fått ett utrymme mera
Där är en gränd, där man ständigt kör,
Och folk och fän promenera.
Vid slagtarborden med yxhuggstockar
Köplusten allmänhet sig kringstockar
och stänger väg.

Af samhällsstyrelsen en reform
I denna osed fukt göras.
Som mycken olåd och bråk och gorm
Af trafikanten fukt höras,
Den så till mästarna helt bestredligt:
Gitt mig på torget, så blir det fredligt,
och bättre plats.

Den förra året ny inspektör
Vid vår station här har blifvit.
Wid ingen nybörjare jag tror
I tyg är här han skrifvit.
Han denna sysslan så väl förtjante,
För trafikanten likom betjante
han väl bemote.

Ja äfven Gnesta gästgifveri
I yngre hand sig befinner.
Wid vaktombytet var bryderi,
Om hvem skjutsen nu vinner
Gästgifvarn hade nog spekulanter
Men själf han hade bra med komtanter;
Han byggt nytt ställe.
Ja tank hwad hyfsning ett är oss ger,
Hör på, värdinnan har ordet,
Blott nyktra karlar man här nu ser,
Men för de kropp under bordet.
Ack hwad flickorna äro natta
Och hwad på fötterna de äro latta
är underbart.

17

En hjärtligt tack för jag säga nu
jag allas tack vill framföra
Till Läderström och hans kära fru
För allt besvär vi fått göra.

Och musikanter och god betjäning,
Som ökat något för vår förening
ett vänligt tack.

Petrus.

Afred Fredrikson Tjätstugan den 4.3
1900
1919

Herr Petterssons klagan.

Är allt som mäterar min syndiga själ,
Är intet så plågsamt som hustrun minns gräl,
I tid eller otid, med fog eller ej.

Om bara ja tänker, hon grälar på mej,
Hon grälar på mej, hon grälar på mej,
Om bara ja tänker hon grälar på mej.

Att ja kom till världen, ej var det mitt fel,
Fäst ja har naturligtvis däri haft del,
Om händelsen gör hon en god konterfej,
För ja har föräldrar hon grälar på mej,
Hon grälar på mej, hon grälar på mej,
För ja har föräldrar hon grälar på mej.

På maten hon lagar med statihet hon ser,
Ja smakar den knappast, men dricker dess mer.
För det jag är grannliga harmar hon ser
Och rör jag ej sätter hon grälar på mej,
Hon grälar på mej, hon grälar på mej,
Om också ja svätter hon grälar på mej.

Naturen har skänkt mig ett glädligt humör,
Men nog blir det utskitet för än ja dö.
Om sakta ja sjunger "Singsduclisley",
Hon talar om harplusti och grälar på mej,
Hon grälar på mej, hon grälar på mej,
Om bara ja sjunger hon grälar på mej.

Det var härom sönda in hvar var ja, lät se,
Ja, ja var på Djurgården på varieté.
Ja drack några toddlar, ja nekar det ej,
Men då skulle ni hört hur hon gråta på mej,
Hon gråta på mej, hon gråta på mej,
Om bara ja tutar hon grålar på mej.

19
Sage

Enkel

Hvar men'ska som soffer, hon synda ej pilär,
Vår heliga bibel den sanningen lär
Men tänk er, min hustru därtill säger nej,
Du soffer så blodet kan stelna i dej,
Vaknar du ej, hör du mej, säj!
Så börjar hon genast att gråta på mej.

Och kommer en vän någon gång på besök,
Hon hälsas precis såsom bond' på ett öst,
Men skulle hon då före mej, hipp-hurrej,
Tyst, kanske som spöke hon grålar på mej,
Hon grålar på mej, hon grålar på mej,
Ja tors inte då, för hon grålar på mej.

Kysseu.

Första gång man kyssa vill,
Får en flicka aldrig still,
Rönar flyende sin skytt:
Pytt! pytt! pytt!

Andra gång man kyss vill ha,
Får hon still och du får ta;
Men förmanar strängelig:
Tij! tij! Tij!

Tredje gången själf hon går
I din famn och kyssen får,
Stannar se'n ett sakta: Ack!
Tack! tack! tack!

Skripven en söndas eftermiddag i Mars

1900
Alfred Fredrikson Tjersengan Björkvikta

Liten Fogel.

Liten Sagel ²¹

Sjung liten fogel, på grönan gräs,
Svittra för mig din visa.

Ack, slä bort sorgen, sjung blott! Helt vilt
Sången kan hjertat läsa. ::

Sag: kanske att din käraste bar
Strohet på sin tunga?

Ack, sådant händer ju alla dar:

Läse den, som blott kan sjunga, ::

En inbitats narr, som ser sig i spegeln utbrister
dervid:— Min själ, skulle jag inte vilja vara den
kvinna som får mig till sin man.

Fonografens uppfinning. Kalle:— Pappa,
hvad göras talmaskinen af?

Pappa:— Den första gjordes af en repben.

Fröken Fagersköld's klagosång.
under den tid, hon en fånge var uti Norrköping.

Ut i en mörk och dyster cell,
Ett år förflöt min julekväll,
Jag tänkte då på de flyddade da'ra,
Då jag som drottning firad var.

Min fångkost jag ej klaga på.
Den kunde dock räckt till för två,
I så fall led jag ju ingen nöd.
Med tårar väte jag mitt bröd.

Mitt möblemang var en träbensstol.
En ekeplanka min julebord;
I taket lyste en lampa matt,
Som tydde för mig att det var natt.

Ej någon stjärna der blinka, in,
För att upplysa mitt mörka rum;

23

Jag tänkte: "Mörket är för kroppen som själ,
Gud hjälpe mig, arma syndaträ.".

Jy natten slutar viss ej för mig,
Ej solen skiner mer på min stig,
Jy kvinnans värde ej mer jag får,
Och aldrig läkas mina sår.

Jag har förverkat min kvinnorätt:
Min skuld är fläckad, min höga ätt,
Och häktad sitter jag för en bröt
Som, fast jag ställt så, ej har begär.

Of Evert har jag ju och fått slut,
Jag detta anade långt förut:
När våra planer misslyckat sig,
Så ville han inte hafva mig.

O, Evert! Evert! jag älskar dig,
Fast du så grymt har bedragit mig;
Fast jag nu sitter för din skull här.
Bli du mig alltid lika kär.

den 1 September 1808

Of nåd vår son Herren tagit har,
Han släpper skänkas för mor och far.
Farväl, min Everé, du mig är fri,
Far du på hafvet — ej räkas vi.

Ne får jag sluta min klagosång,
Mitt fångelse ta'r vår stäm en gång —
"Vik ja det nu har förändrat sig,
Som fågeln fri är jag lyckelig."

Fäststugan ————— Alfred Fredriksson
En aldeles ny kärleksvisa

En aldeles ny kärleksvisa.
En aldeles ny kärleksvisa

O, du min vän, som står i blommans fägring,
Liksom en ros som nyaf utsprungen är,
Jag mot er rad, som sändes af en yngling,
Kvars namn för dig ej något värde bär.

25
Hvad är mitt brott, hvad har jag mot dig brutit,
Tom nu så hårt skall straffas utaf dig,
I grafvens ro jag önskar vara sluten,
Ty endast der finns ro och tröst för mig.

Jag vill glömma dig om möjligt vore,
Men ack det står ju inte i min makt,
Ty om jag här till världens ändra fore,
Så är du för mig der du dyra skär.

Men nu jag beder dig: var from och trogen,
Ty det är nog nu mig du snarast skär,
Den dag kan komma du och kan bli mogen
Och stå med skam och sorg i lifvet kvar.

Bli du förörd af denna usla åra,
Bli du förörd af detta tomma gula,
Där hjälper ej, jag vill dig detta lära,
Du ej dermed betala kan din skuld.

Doch är det påfångt till nu kunna hoppas,
Beveka dig som är så kall och hård,

Och när som tidens blomster börja knoppas,
Du falla skall en tår uppi min vörd.

Här på en gång du malkas till min gömma,
Och frågar vakta hvem som ligger der,
Ja det är den som aldrig kunnad glömma,
Och som i döden hade dig så här.

Vist är du hård, men då skall hjertat brista,
Och tårar trilla skall uppi min graf,
Farväl min fordnade vän, det är det sista,
Det sista ord ifrån din trogna slaf.

Afred. Fredriksson. Fittstugan. Bjärkviks.
den 4. 7. 1900 en mulet dag

Intes synnerligt gods hövader

Skärgårdsplockan.

En skärgårdsplocka är väl jag,
 På sjön jag ständigt far.
 Jag raddat har en goosse jag
 Som uti sjänod var.

En goosse höll jag hjärtligt kär,
 Han lofvade mig sin tro,
 Han stal min glädje från mig här,
 Sen har jag ingen ro.

Han sad: "min far förnekar dig,
 Du kan ej bli min brud,
 Fy du för ringa är för mig."
 O, hjälps mig! store brud

Och plockan föll till jorden,
 Hon grät och jembra sig,
 Nu är jag glömden vorden
 Af den som älskat mig.

Och gossen henne tog i famn,
Han tröstade henne och sad:
" Grät icke ej, här är din lugna hamn,
Här kan du hvila glad."

Och gossen till flickan sade:
" Grät icke mer min vän!
Må döden förr oss taga
An jag går från dig här."

Och gossen bar en dolk till tröst,
Med stadig hand den för,
Han stack den i sin flickas bröst,
Hon faller ned och dör.

Farväl du grymme fader min,
Och så min hårda mor,
Nog Herren ger er lönen sin
Om ej på denna jord.

Farväl min lilla syster kär
Och så min lille bror,

29
Ni veten ej hvad kärlek är
Den ej hos er än grov

Farväl nu allesammans ni
Och vi min lilla vän
Vi träffas åter en gång vi
Hos Gud i himmelen.

Och gasfen tar sin dolk till tröst,
Med stadig hand den för,
Han stöter den i eget bröst.
Han faller ned och dör.

Kvinnor emellan. Han:— Men varför blef
du så ond på kaptenskan, hon hälsade ju
så vänligt på dig?

Hon:— Jaha, du märkte inte hennes oför-
skandhet. Hon hälsade först, liksom om
hon skulle vara yngre än jag!

Spinn ! Spinn !

Ungvön vid sländan satt,
Lorsen både dag och natt
Fjerran hördes väskens språng,
Vindens sus och trastens sång.

Tråd föres, tråd hemtas.
Int' jag föres int' jag hemtas.
Tiden flyger, året går,
Fästman får jag ej i år.

Spinn, spinn, spinn dotter min,
I morgon kommer fria'n din;
Dottern spann och tåren rann,
Aldrig kom den fria'n fram.

Korbygget den 4/10 1900

På böljorna de blå.

Och jän Petter skulle te stan sig bege,
Spånde oxen för vagnen klocka två
A natta ho' sa' mörker, som te krypa i en säck,
Men månen sken på böljorna de blå.

Men sakta de gick, för den oxen va' så lat,
Inte hjälpte de te skriska eller slå,
A jänne han såv der a' höjta så han ble'
Roer i smuten som böljorna de blå.

På ble' han arg och tänkte: de måtte stjälva hin
Kora ox, nej ja vet ja så,
I da' ja' byter bort dej, eller beams ja köi
På hufve' i böljorna de blå.

A jänne soj sig fadder a' bytte bort sin stut,
Gick en mår som va' blåsiget a' grå,
Ha' had' stora hoppar, ox bestämt ho' ha'
Kunnat skena på böljorna de blå.

Men de ga 'gänne tusan, han drack sin köpesskål
Fes han inte va' men 'ska te ä' stä,
Ä utanför krua i rännsten snart han stöjn
Uppå hufvud i böljorna de blå.

Ä läg han der ä drömde ä tyckte att der kom
En sjöjungfru som va' te' honom så:
Fes tusan uti marra och kom ä pålj' må mej
Vi ska segla under böljorna de blå.

Ä gänne ble 'sä gla' ä tog jungfrun i sin famn,
Glände marra ä genast bar de ä
Att segla me henne till hennes sjöastatt,
Flera mil under böljorna de blå.

Ä jungfrun förde gänne i salarna in,
Der så sålla de kryssade de två,
Ä jungfrun spette harpa ä gänne likaså
Hela ä'en under böljorna de blå.

För jungfrun gännes fyerta skr' så häftiga slag
Ä hon hade nog tagit de ' också,

33

Om inte jilånbocka han legad der han lag
Guce 'bröste' under böljorna de blå.

Men då när yänne vakna ä titta sej ikring
Hvar han va' kunde han ej rätt förstå,
För jungfrun var försommen, ä inte va' han själv!
Som han drönde, under böljorna de blå.

Då börja han pundera ä tänka på sin marr
Som han längt fram på gvallen hitta på,
Då klef han opp i kärna, ä hem de' bar i sken
Dä de hven öfver böljorna de blå.

Men yänne han svor, att han aldrig i sitt lif
Me' Gjöngfrun mera skulle gå
För hemma jukt han nog veta af ett mä Mi tro,
Att han seglad på böljorna de blå.

tätstugan den 7. 7 1900 Alfred Fredriksson.
En reungig vardag, ike Hovader

Idas klagan

Mossbeluxen byddade står vid beeklas på
Hoga granar skydda den mot stormens hot,
Men derinne sorgsna minne, stormens lifvåg ² röst af,
Än vid strand vi finna kors på Idas graf.

Ida gick på stranden lik en ängstlig hamne
Ritande i sanden mängen älskars namn
Morgondimman midnattstimman viskande hon andas här,
Månans bleka strålar följa henne der.

Äret gick sin bana trene gånger om,
Laknad blef en vana ingen Alfred kom,
Starkars Ida måste lida dåldes smärtan för sin far,
Krafti är ensam lida hennes hjerta bar.

Skryhöj vägen svallar äfver hafvets brygga
Årkan vädligt knallar blickten delar skyn,
Lödron höres skry förståres vraken slungas emot strand,
Och af vägen föres mängen fräist på land.

Af förtviflan slagen Ida ser sin far,
 Redan skymt får dagen gubbens ågon var,
 Döds minuten är förfluten dåsten redan kallat mig
 Afreds tro är bruten han har svikit mig.

Och sin hand han lade i sin datters hand
 O farväl han sade och han gick till fridens land,
 Dödens vingar snörkröts vingar än en hemsk ö och
 smärtsamt ljud,
 Samma Ångor bringar Idas själ till Gud.

Moter dig en titer på lifvets steg se på
 putingen och tänk på mig.

Blommor i skogen och blommor på träd
 din själ en blomma är.

Du vist en ädels hjerta har sökt maken
 håll den öppen kvar.

A. F.

Peter friarvisa

Tänk här om du gifte dig? Sauer
Sag så gulliga ord, Sauer
Peter vackra sluffa den som gulliga
den i gull och kunnig till att bo uti, Sauer

Ja om 5-40 år på natten här, Sauer
men ännu finns gull i Peter Sauer Sauer
Ja minst väl den gänget Sauer Svingorast
grungals Alla vinn vara Sauer, Sauer.

Fall han gifte med Nattigt ben och Sauer
men den Sauer Sauer. ända vara om Sauer
Hur han gifte och hampa fall. Sauer Sauer
Kor a han om mig en riktigt ja, Sauer

Mod ja jämt ai mig: "Du Peter Sauer Sauer
var inte du om gifte dig om den Sauer Sauer

Det var när som Linn dog åt mig i glömska
 by det ännu påstod att hollise bar, Same
 slut Du kan gärna vanta hies du får en gånst
 Som är suän i god i inte skap Same
 bojer Ho kan knappat slå en klagnarväg Same
 i kokarig är hon som en trä Same

Teus sang a vagnfati efter det Same
 kan dral ut och blifra dubbeld bred, Same
 ja vinn äts i lafra an on an där Kan sofra,
 fallän ena beund står på Iner, Same,

Jag i fjol mig Rype ny Kollym, Same
 Sunnlystet Vadman Klappa raft i byn Same
 Skaffar har jag äfru haultar upps i orafren
 nar jag går till kyrkan blou för byn Same

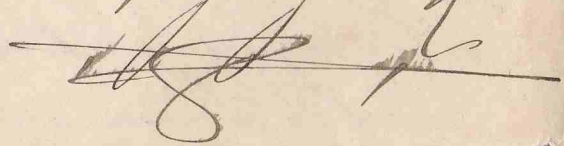
Keureyais-patron a poraktig var Same
 halfru lönen minn han minn har Same
 jann jag honom träffar får jag migsa blaffar
 så de endate träctia alla där Same

Tar ja quuma Ma ha fi da pra, Saun
ky en kyya si da Ma ja ha, Saun
ai min kullu kura ij ma eusam vara
nar on dagan jay pa dagnverk Ma Saun

Seu vii uyeu bli mi fallmo Saun
lefor ja ju andi tu mi do, Saun
ky en Ma mi kyya, jay mi eyen kyya
kaylar sjaj och ater flast och bro Saun

Hän adress är: Tulli kyyetorp, Tomälund
(E. H. H. forbi)

Skandau den 31 December 1900

C. Linqvist

Erik Flodin,

Nyköping

försäljer till billigaste priser de utmärktaste kaffesorter
såsom Java, Guatemala, Costa-Rica, Portorico,
Liberia m. m.

Är allt det goda, som man förtär,
bland alla jordiska drycker
dock kaffetären den bästa är
Ja lite kvar af oss tycker.

Om prima vara man får i kopp
så gör det godt uti hela kroppen.
Ja det är sant.

Men frågan är blott: Hvart skall man gå
när man sitt kaffa skall köpa
för att den finaste varan få
och ej i färdtoko köpa.

Min vän! Du tiden ej bör förhåla:
Köp jävakaffe och Guatemala
hos E Flodin.

Och om Liberia du vill ha
finns sådant och i hans lager.
Hans bästa-Kica är utmärkt bra;
en bal du minst af den tager.

Och vill du kaffet ha brönt och malt
det rostas utmärkt - ja så är tallet -
hos E. Flodin.

När så du har fått din vara best
så billigt som du vill ha den
så ställ då till med en kaffepes
för alla arma i staden

Du skall få se, se m. hvad många talar
om E. Flodin och hans kaffebalar
och dig också.

Best och billigt hos
Erik Flodin,
Nyköping

191/10
Åven och Björkviks den 13. 1 1902 Alfred Fredrikson

41

Spårven och jag.

Uti söndagskolans jultidning återgifva vi
följande verser af den kända deklamatoren
Lambert Lindblad

Du lilla, lilla sparp på kvist,
hur kan du kvittra så?

Din far och mor har du ju mist,
och vintern är så kall och trist —
jag kan det ej förstå.

Ej kan du sköta plog och harp
och skuffa podan så,
och ingenting du får i arf;
hur lever du, din lilla sparp?
jag kan det ej förstå.

* * *

Du, som är mycket mer än jag,
kan du ej det förstå?

Guds vilja är naturens lag,
den följer jag hvar enda dag,
kan därför kvittera så.

Gör du som jag: flyg upp ibland
och sväjva i det blå;

så får du se en fadershand,
som sträcker öfver alla land.

Sag kan du det förstå?

Åsen Åpr, Fredriksson

Verkan af ett litet ord.

Wid en offentlig föreställning trädes en herre
fram och ropar: "En lösplata är upphittad!"

Alla damerna göra ögonblickligen händerna
na till hufvudet

Åsen Björkvik den 14. 1. 1902 Åpr, Fredriksson

Post scriptum
till de "bortglömda" annonsörerna.

Det klagats för mig att i visen jag skrivit
ha några utaf eder bortglömda blifvit.
Min glömska dock härmed jag sätta nu vill
om bara ni hyggligt och stillsamt lys till.

Om gumman din räkar sig sätta på tvären
så skynda dig till "Nya modeaffären"
och köp henne något som är riktigt "chic"
helt säkert då hastigt blir lys hennes blick

Om pojkan dina ha kläderna trasat
så bör du - så fort som du pojkan "basat"
till skräddare Carlsson direkt med dem gå
för att nya kläder åt "grabbarne" få.

Will i och för giftermål du annonsera
hos Kemner du först bör dig fotografera

1
Herr Jette vill gärna dig "afslaga ta"
och Ljunggren vill "oxhuden" utaf dig dra.

Elise Göthlin har små saker i boden
och atung är myte och af senaste moden.
Och fru Obelin litet afsides bor
men därför du gärna dock till henne gnor.

Skonakare Gustafsson gärna till jul
vill ha dina skor till att kläcka och sula.
Och när som du törtstyg har säkat att bli
finns tjärnjälte i vårt Mälarenmejeri.

Och har jag ej humnit alla er pris
så slutar jag ändock nu härmed min visa
Sj nu för man vara om utrymmes mål
fast plats jämt här finnas hos hr A G Hähl.
Mathias.

Dago Fredriksson

45

Skattereform.

Jag förutspår, att år från år
uppstå ätte fler och fler debatter
om tull och släkt uppfinningsrikt
för att på skäl till nya skatter.

Och lika vitt det blifver trist
hur än man rastlöst suger massan.
Jag ser ett sätt, ett ganska lätt,
för att på fullt med mynt i kassan:
lägg blott en anspråklös bevilning
på inkomst af förmögenhet.
Mob. Aff.

Åsen ö Björkvik den 14.1 1902 Affr, Fredriksson

Impromptu

till typograferna Elisabeth Zuber och
Axel Truhn på den bröllopsdag, den 27 oktober 1901.

Minna damer och herrar! Om ursäkt jag ber
för att nu jag så här börjar skräma
och hålla ett tal uppå "typiskt" maner
för vårt brudpar, de unga och vana.

Om "form" i mitt tal jag ej bryr mig ett dugg,
ty Truhn bäst kan "formen" handtera.
Och om jag på rim och på meter blir kugg,
får faktorn väl börja supplera.

Jag vill fatta mig kort jag vill önska de två,
som tillkännans nu skola kampera,
att allting må väl dem i handerna gå
och att ingenting måtte mankera.

Om jag alltid erit "lifs manuskript" ni förstår,
så vår Herrs interjellera,

47

och skulle ändå "korrekturser" uppstå,
så bed Flonom att dem "korrigera".

Må ej något "svibel" i lyckan det bli
och må "formen" stads hålla trycket".
Och "strejker" må på ert lift tryckeri
ej alls få höra till stycket.

Jä, nu mina vänner jag finner ej ord,
där för slutar jag så min berättning.
Må det skepp som ni segla, få lyckan ombord
och små "sättare" få till berättning!

Mathias

Dammstugan den 2 Maj 1904, Muleå, och reng faller hela dagen

Afred Fredriksson Björkvik Björkvik

Afred Fredriksson Dammstugan

Eriksdab Fredriksson Eriksdab

☺ ☺ ☺

Fredriksson & Fredriksson Björkvik

Fredriksson Björkvik

194) Julkalaset's tid.

48

1) När hos Julle Bo i Bi När hos Julle
Julkalas det skulle bli
Var med grytor och kastruller
Buller
och ett spring för hej od. hi.

2) Skulle bliva stor traktat
Mycken mat och härlig mat
Skinna, kött och korvmat hackad
Stäckad
Uti bunkar och på fat

3) Defta allt som det sig bort
Var på förhand undagort
Efter folk som komma skulle
Julle
Kikade uti sin port.

Skrevet den 11/12/19

I Julkalasen sid.

~~Kär hos Julle Bo & Bi
Julkalas det skulle bli~~

Fortsättning från sid. 20

10) Evas döttrar oförskräck
Togo för sig raskt och häckt
Utur videkorg på fötter
Nötter

11) Prästen bad för fred i Nord
Klockarn sjöng du frälsta hjord
Folket sade sins emellan:
Sällan

Äpplen, päron och konfekt.

Maken bjudning blivit spord
Sluts

12) Skamningen var kordial
Ett julljudningsideal

Jage Fredriksson
Norrbygget

Så för gäst som värdfolk själva
Elva

Färsten slöts med sång och tal

Jage Fredriksson

Jage Mauritz Fredriksson Norrbygget

12 12345678910

1 Jungvall Jungvall
Jungvall Jungvall

Skarendal Björkvik

21
3
69

Tage Fredriksson Marckus

Augusta

Tage Tage

Tage Anna Larsson

Augusta Tage Maurits

Friken Anna Larsson

Mathilda Larsson

Mathilda Fogelström

Fogelström

Hjulsta As Anderson

Norbygge den 7, 10. 1910 Alfred Fredriksson

Anna Larsson Fredriksson

Tage Maurits Fredriksson

Tage of of Fredriksson